

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Martina Kříže v právní věci žalobce: **Onyx Energy, s. r. o.**, se sídlem Praha 4, Hvězdova 1716/2b, IČ: 28030800, zastoupen Mgr. Jakubem Hajdučkem, advokátem, se sídlem Praha 5, Sluneční nám. 14, proti žalovanému: **Ministerstvo financí**, se sídlem Praha 1, Letenská 15, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou ze dne 26. 1. 2015 domáhal ochrany před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu, který spatřoval v nevydání rozhodnutí ministra financí (dále jen „žalovaný“) o prominutí daně nebo příslušenství daně podle § 260 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“).

Žalobce uvedl, že provozuje fotovoltaickou elektrárnu a je mu z jeho příjmu pravidelně srážen odvod z elektřiny ze slunečního záření podle § 7a zákona č. 180/2005 Sb., o podpoře výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů energie ve znění pozdějších předpisů (dále jen „solární odvod“). Žalobce je přesvědčen, že solární odvody nepřiměřeně omezují jeho podnikání a způsobují mu závažné ekonomické komplikace, takže mají tzv. rdousící efekt ve smyslu nálezu u pléna Ústavního soudu sp. zn. Pl.ÚS 17/11 a rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 17. 12. 2013, č. j. 1Afs 76/2013 – 57, z něhož citoval a konstatoval, že ač od vydání zmíněného usnesení NSS uplynulo již více než rok, žalovaný stále nevydal rozhodnutí podle § 259 a násl. daňového řádu a je proto nečinný.

V této souvislosti žalobce poukázal na svůj podnět proti nečinnosti žalovaného, který jej však posoudil jako nedůvodný a ve smyslu § 38 odst. 4 daňového řádu jej odložil, ačkoliv měl podle žalobce řízení zastavit podle § 106 odst. 1 písm. b) téhož zákona.

K tomu žalobce dále uvedl, že nesdílí přesvědčení žalovaného, že na vydání rozhodnutí ministra financí o prominutí daně nebo příslušenství daně podle § 260 odst. 1 daňového řádu není právní nárok a odkázal na judikaturu NSS a Ústavního soudu.

Žalobce tvrdil, že nemohl podat žádost o prominutí a doložit, že v jeho případě má solární odvod tzv. rdousící efekt, protože hromadné prominutí daně musí provést ministr financí z moci úřední, ustanovení § 260 daňového řádu podání žádosti neumožňuje.

Žalobce odmítl, že by tzv. rdousící efekt solárního odvodu byl vyřešen sdělením Generálního finančního ředitelství ze dne 18. 9. 2014.

Se stanoviskem NSS v rozsudku ze dne 17. 12. 2014, č. j. 1Afs 121/2014-52 v bodu 35 žalobce nesouhlasil a tvrdil, že rdousící efekt je abstraktní kategorie a jeho konkretizaci pro oblast solárního odvodu lze provést pouze tak, že veřejná správa definuje konkrétní podmínky, za nichž k němu dochází. K tomu by mělo dojít právě v rozhodnutí o hromadném prominutí části solárního odvodu. Podle názoru žalobce nelze z pouhé povinnosti veřejné správy pečlivě a průběžně analyzovat rámcové podmínky hospodaření subjektu v oboru výroby elektřiny ze solárního záření dovodit, že již nastaly důvody pro vydání rozhodnutí podle § 260 daňového řádu, neboť jednotlivce nemá nástroj, jak se dozvědět, že veřejná správa této své povinnosti dostála a jeho ekonomická situace již tzv. rdousícímu efektu odpovídá, když je v rozhodnutích moci soudní definován pouze abstraktně. Takové povinnosti jednotlivce jsou podle žalobce nepřiměřené a naprosto nedostačující odstranění rdousícího efektu solárního odvodu.

Žalobce žádal, aby soud zakázal žalovanému pokračovat v porušení žalobcova práva a přikázal mu, aby vydal rozhodnutí podle § 260 daňového řádu tak, aby byly odstraněny příčiny i následky rdousícího efektu a to s ohledem na obecně vymezené podmínky rdousícího efektu v nálezů Ústavního soudu ze dne 15. 5. 2012, sp. zn. Pl.ÚS 17/11.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný konstatoval, že nevydání rozhodnutí ministra financí o prominutí odvodu podle § 260 odst. 1 daňového řádu nelze v žádném případě posoudit jako nečinnost správce daně podle § 38 daňového řádu ani jako nečinnost správního orgánu podle § 79 odst. 1 s. ř. s., neboť rozhodnutí ministra financí o plošném prominutí daně či příslušenství daně dle § 260 odst. 1 daňového řádu nemá povahu správního rozhodnutí ve věci samé, nýbrž se jedná o vydání abstraktního či abstraktně konkrétního správního aktu. K tomu žalovaný odkázal na argumentaci obsaženou v přípisu ministra financí ze dne 9. 12. 2014, č. j. MF-75652/2014/3901-3 a právní názor NSS vyjádřený v rozsudku ze dne 17. 12. 2014, č. j. 1Afs 121/2014-52, který ostatně žalobce ani nerozporuje, neboť jej v žalobě sám cituje a žalobu formuloval jako žalobu proti nezákonnému zásahu podle § 82 a násl. s. ř. s., nikoli jako žalobu proti nečinnosti podle § 79 téhož zákona.

K poukazu žalobce na vyřízení jeho podnětu proti nečinnosti žalovaný uvedl, že předmětný přípis žalobce ze dne 6. 11. 2014 posoudil podle § 70 odst. 2 daňového řádu podle jeho skutečného obsahu jako podnět na ochranu před nečinností správce daně podle § 38 daňového řádu, který nemá povahu takového podání, jímž se zahajuje řízení ve smyslu § 91 téhož zákona. Vzhledem k tomu nebylo možné řízení zastavit podle § 106 odst. 1 citovaného zákona, neboť žádné řízení nebylo zahájeno, a jelikož žalovaný neshledal svoji nečinnost dané věci, odložil jej podle § 38 odst. 4 daňového řádu jako nedůvodný.

Ustanovení § 260 daňového řádu je formulováno tak, že nezakládá právní povinnost ministra financí při splnění určitých podmínek rozhodnutí o prominutí vydat. K tomu odkázal na rozsudek NSS ve věci sp. zn. 1Ans 4/2009 a měl za to, že žalobce ve vztahu k vydání rozhodnutí žalovaného o hromadném prominutí odvodu výrobcům energie ze slunečního záření podle § 260 daňového řádu nedisponuje veřejným subjektivním právem, které by požívalo soudní ochrany též s ohledem na hromadnou povahu institutu rozhodnutí ministra financí podle citovaného zákonného ustanovení. Individuální povaha ústavního práva na soudní a jinou ochranu ve smyslu článku 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod nenáleží ve věci vydání nenárokového rozhodnutí adresovaného neurčitému okruhu beneficentů. Posouzení důvodnosti vydání rozhodnutí podle § 260 daňového řádu je zcela v kompetenci ministra financí, který, pokud shledá, že jsou v dané věci splněny zákonné podmínky, přistoupí k vydání takového rozhodnutí z moci úřední.

Podle žalovaného nedošlo u něj k „nečinnosti“ ani v širším, materiálním smyslu. K tomu poukázal na judikaturu Ústavního soudu a NSS a skutečnost, že poplatníci odvodu, tj. výrobci elektřiny ze slunečního záření, nemají u správce daně veden osobní daňový účet, na kterém by byl odvod evidován. V případě postupu navrženého v usnesení Rozšířeného senátu NSS ve věci sp. zn. 1Afs 76/2013, který předpokládá vydání rozhodnutí žalovaného podle § 260 odst. 1 písm. a) daňového řádu, by přeplatek z titulu prominutí odvodů vznikl na osobním daňovém účtu plátce. Plošné prominutí odvodu by proto bylo možno realizovat pouze v úzké součinnosti s plátcem. Plátce odvodu je subjekt odlišný od státu a jako takovému mu v souladu s článkem 4 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) nelze danou povinnost uložit nad rámec zákona. Součinnost plátce by nebylo možné ze strany správce odvodů nijak vyžadovat. Pokud by i přesto došlo k vrácení přeplatku na osobní daňový účet plátce, není vzájemné vypořádání prominutého odvodu mezi plátcem a poplatníkem v daňových zákonech upraveno, neřídilo by se veřejným právem.

Podle názoru žalovaného tak institut prominutí daně podle § 260 daňového řádu, jakožto způsob řešení rdousícího efektu, není vhodným a efektivním nástrojem. S ohledem na závěry Ústavního soudu a NSS ohledně možného rdousícího efektu, jakož i hrozícího ústavně právního deficitu, pokud by v dané věci nebyla přijata odpovídající opatření, se žalovaných v průběhu roku 2014 problematikou možných řešení uvedeného rdousícího efektu intenzivně zabýval a shledal, že rdousícímu efektu lze za současné právní úpravy účinně předcházet postupem podle § 156, § 157 daňového řádu posečkáním úhrady jiných daní, u kterých výrobce elektřiny ze slunečního záření vzniká povinnost úhrady daně. Ve výjimečných případech, kdy má odvod na poplatníka – výrobce elektřiny ze slunečního záření likvidační účinky, lze totiž důvodně předpokládat, že jeho ekonomická situace bude celkově špatná a tento poplatník bude mít popř. nedoplatky na jiných daňových povinnostech. Pro uplatnění institutu posečkání je přitom rozhodující posouzení komplexní situace daňového subjektu.

Pokud tedy bude v konkrétním individuálním případě shledán rdousící efekt odvodu, nic nebrání správci daně toto zohlednit a poskytnout poplatníkovi úlevu formou posečkání, např. na dani z příjmu či na dani z přidané hodnoty. Ve smyslu ustanovení § 259b daňového řádu může popřípadě správce daně též daňovému subjektu zcela nebo z části prominout úrok z posečkané částky. Výše uvedené sdělil žalobci ministr financí ve svém přípisu ze dne 9. 12. 2014, č. j. MF-75652/2014/3901-3, PID: MFCR4XPAPK (dále jen „přípis ministra financí“).

K výhradě žalobce vůči popsanému řešení, tj. že rdousící efekt se projevuje poklesem zisku a tedy i poklesem daně z příjmů, kterou by bylo možné posečkat, žalovaný podotkl, že uvedený závěr nelze přijmout jako všeobecně platný, neboť výroba energie ze slunečního záření může být pouze jedním z předmětů podnikání určitého subjektu a z okolnosti, že má odvod vůči takovému subjektu rdousící efekt, tedy nelze bez dalšího usuzovat na jeho celkový zisk či ztrátu. I kdyby žalovaný připustil, že v typickém případě bude výše daně z příjmu poplatníka postiženého rdousícím efektem odvodu zanedbatelná, nijak to nebrání uplatnění

výše popsaného řešení posečkáním úhrady jiných daní, např. daně z přidané hodnoty. V žalobě přitom není podrobněji popsáno, v jakých konkrétních okolnostech má spočívat rdousící efekt odvodu na podnikání žalobce a z obsahu žaloby ani není zřejmé, zda se žalobce pokoušel o řešení své situace prostřednictvím žádosti o posečkání úhrady jiných daní, popř. s jakým výsledkem. K tomu žalovaný poukázal na rozsudek NSS ve věci sp. zn. 1 Afs 121/2014 s tím, že uvedené potvrdil Ústavní soud v nálezu sp. zn. II ÚS 2216/14.

Dále žalovaný připomněl, že navržený postup odstranění rdousícího efektu cestou posečkání na jiných daních shledal obecně přípustným i NSS v judikátu, vůči němuž se žalobce v žalobě ohrazoval, žalovanému pak není taková výhrada žalobce srozumitelná.

Uvádí-li žalobce, že je na veřejné správě, aby definovala konkrétní podmínky individuálního rdousícího efektu, je nutné takové tvrzení kategoricky odmítnout. Je téměř nemožné obecně, avšak neabstraktně, vymezit uvedené konkrétní podmínky. Vymezení takových podmínek by patrně bylo natolik abstraktní, že by nebyl naplněn účel, tj. vymezení konkrétních podmínek individuálního rdousícího efektu. Posouzení, zda má odvod v individuálním případě na podnikání poplatníka rdousící efekt, je záležitostí správního uvážení správce daně. Především na dotčeném poplatníkovi potom bude, aby doložil konkrétní okolnosti, které rdousící efekt v daném případě zakládají.

Podle žalovaného nebyl žalobce postupem žalovaného žádným způsobem zkrácen na právech a daný postup nelze hodnotit jako nezákonný zásah ve smyslu § 82 s. ř. s.

Žalovaný žádal, aby soud žalobu zamítl.

V replice k vyjádření žalovaného ze dne 20. 3. 2015 žalobce setrval na svých tvrzeních a poukázal na svůj postup cestou zákona o svobodném přístupu k informacím, kdy se žádostí ze dne 23.1.2015 žalovaného dotázal, jakým způsobem analyzuje rámcové podmínky hospodaření subjektu v oboru výroby elektřiny ze solárního zařízení, jaké podklady pro to získává, od koho, jak je ministerstvem financí definován tzv. rdousící efekt, jak ministerstvo vyhodnocuje získané podklady, jaké jsou výsledky tohoto vyhodnocení za danou dobu, jací pracovníci se tomuto úkolu věnují, kolik činil náklad na jejich mzdu v daném období, kterému útvaru či úseku žalovaného je tato činnost svěřena a pod kterého náměstka spadá. Poslední den lhůty žalovaný žalobci sdělil, že ministerstvo financí rámcové podmínky hospodaření subjektu v oboru výroby elektřiny ze solárního zařízení neanalyzuje. Protože žalobce s tímto postupem nesouhlasil, podal novou žádost. V odpovědi na ní ho žalovaný odkázal na působnost Ministerstva průmyslu a obchodu. Toto Ministerstvo žalobce požádal o poskytnutí informací žádostí ze dne 17. 2. 2015, kdy mu bylo zodpovězeno, že ani do kompetence tohoto ministerstva shromažďování a vyhodnocování požadovaných informací nespadá, protože náleží do kompetence Energetického regulačního úřadu. Proto zástupce žalobce požádal o tytéž informace ERÚ. Ten sdělil, že do jeho kompetence tyto informace nespádají, ale neuvedl do čí kompetence ano.

Podle žalobce veřejná správa nezískává žádné informace o rámcových podmínkách hospodaření subjektu v oboru výroby elektřiny, nijak je nevyhodnocuje a ani netuší, kdo je k shromažďování a vyhodnocování oprávněn, natož, aby žalovaný informace měl a byl schopen je posoudit. Proto žalobce trval na své žalobě tvrzeného nezákonného zásahu v podobě absence rozhodnutí o plošném prominutí části solárního odvodu.

V podání ze dne 18. 12. 2015 žalobce k prokázání působení rdousícího efektu solárního odvodu na něj předložil rozbor základních ekonomických ukazatelů s tím, že tento rozbor byl zpracován na základě účetních závěrek za období let 2011 – 2014 a jednotlivé části tohoto rozboru podrobně popsal. Podle žalobce jsou aktuální účinky rdousícího efektu na

základě přiloženého rozboru zjevné a žalobce měl za to, že na něj aktuálně působí rdousící efekt solárního odvodu, bez kterého by jinak každý rok dosahoval lepší výsledek hospodaření, což by mu umožnilo reálné splácení realizované investice.

Dále se žalobce v tomto podání zabýval prokázáním dlouhodobého rdousícího efektu a znovu odkázal na citovaný rozbor, který navrhl k provedení soudu jako důkaz.

Shrnu, že je aktuálně pod rdousícím efektem solárního odvodu, který neumožňuje splnění jedné ze základních garancí ve smyslu § 6 odst. 1 zákona č. 180/2005 Sb., a to garance patnáctileté návratnosti investice. Měl za to, že působení rdousícího efektu nebude žalobce zbaven ani z dlouhodobého hlediska, jelikož předpokládaná doba návratnosti investice cca 69 let je víc jak 4x delší než garance patnáctileté návratnosti investice. Pro eliminaci rdousícího efektu nelze v žádném případě využít institutu posečkaní daně, jelikož jediným finančním přínosem pro žalobce je případně prominutý úrok z posečkané částky. Tento úrok je však natolik zanedbatelný, tj. za zdaňovací období pouze v řádu tisíců, že v žádném případě neumožní žalobci splatit realizovanou investici 125.000.000,- Kč v garantované lhůtě 15 let. Prominutí solárního odvodu a případně též daně z příjmu právnických osob by bylo schopné zhojit rdousící efekt solárního odvodu na žalobce.

Žalobce tak měl za to, že prokázal aktuální existenci rdousícího efektu solárního odvodu a předpoklad jeho trvání po celou patnáctiletou lhůtu, proto jsou splněny podmínky pro jeho úspěch ve věci.

Při ústním jednání, které se konalo v nepřítomnosti žalovaného, zástupce žalobce setrval na svých žalobních tvrzeních. Soud k jeho návrhu provedl důkaz shora zmíněným rozbohem základních ekonomických ukazatelů (dále jen „rozbor“).

Soud při hodnocení důvodnosti podané žaloby vycházel z vymezení nezákonného zásahu ve smyslu § 82 a násl. s. ř. s., podle kterého každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen „zásah“) správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.

Soud se předně zabýval otázkou, zda se žalobce může domáhat vydání rozsudku, kterým soud uloží žalovanému zákaz, aby pokračoval v porušování žalobcova práva a příkaz, aby vydal rozhodnutí podle § 260 daňového řádu zásahovou žalobou podle § 82 a násl. s. ř. s. a dospěl k závěru, že zásahová žaloba je procesním institutem sloužícím v dané věci k ochraně žalobcových práv. Přitom vyšel z rozsudku NSS ze dne 17. 12. 2014 č. j. 1 Afs 121/2014-52, podle kterého: *„pokud by veřejná správa takto nepostupovala, ačkoli by vydání uvedeného „rozhodnutí“ bylo nezbytné, lze se domáhat soudní ochrany tzv. zásahovou žalobou podle § 82 a násl. s. ř. s. Nevydání „rozhodnutí“ podle § 260 odst. 1 písm. a) daňového řádu není nečinností ve smyslu § 79 odst. 1 věta první, s. ř. s. neboť se nejedná o nevydání rozhodnutí ve věci samé ve smyslu správního aktu adresovaného individuálně určeným osobám, ani o vydání osvědčení, nýbrž o vydání abstraktního či abstraktně-konkrétního správního aktu. Jde tedy o jinou nečinnost než nevydání rozhodnutí či osvědčení a proto soudní ochranu v takovémto případě poskytuje zásahová žaloba „(viz bod 20 usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2010, č. j. 7Aps 3/2008-98 /č. 2206/2011 Sb. NSS, nejnověji viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 10. 2014, č. j. 2As 127/2014-32).*

Soud proto věcně projednal podanou žalobu a tvrzení žalobce o tom, že se ministr financí dopustil nezákonného zásahu, pokud nerozhodl podle ustanovení § 260 daňového

řádu, pročež se žalobce domáhá zákazu, aby ministr pokračoval v porušování jeho práva a příkazu, aby vydal rozhodnutí podle citovaného zákonného ustanovení.

Soud si je vědom vývoje judikatury Nejvyššího správního soudu, která se týká přezkumu obdobných žalob. V této souvislosti soud k důvodům zamítnutí žaloby zejména poukazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 1 Afs 121/2014 z 17. 12. 2014 a pozdější rozsudek ve věci sp. zn. 1 Afs 171/2015 ze dne 27. 8. 2015, který rozhodoval o kasační stížnosti proti rozsudku zdejšího soudu ve věci sp. zn. 11 A 17/2015, týkající se rovněž zásahové žaloby provozovatele fotovoltaické elektrárny zastoupeného stejným právním zástupcem, kdy žalovaným je znovu ministr financí, tedy v obdobné věci, v níž Nejvyšší správní soud kasační stížnost žalobce zamítl.

Z citovaných rozsudků Nejvyššího správního soudu vyplývá povinnost žalobce osvědčit, že se pokusil využít všech konvenčních prostředků ochrany proti zátěži solárního odvodu a přesto tyto prostředky nejsou s to zachovat jeho životaschopnost. Žalobce je povinen podle posledně zmíněného rozsudku Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 1 Afs 171/2015 doložit, že využil instrumentů podle § 156 a § 157 daňového řádu a požádal o posečkání jiné daně, která je splatná.

V nyní projednávané věci žalobce na posledně zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu reagoval tím, že zdejšímu soudu navrhl důkaz rozborem základních ekonomických ukazatelů žalobce k prokázání existence rdousícího efektu na jeho straně. Soud tento důkaz k jeho návrhu provedl a dospěl k závěru, že jím žalobce neprokázal, že pro něj solární odvod představuje zátěž, která jej ohrožuje v jeho ekonomické situaci. Soud při tom vyšel ze shora zmíněných rozsudků NSS ve věci sp. zn. 1 Afs 121/2014 a 1 Afs 171/2015, podle kterých je na žalobci, aby osvědčil, že při své činnosti doposud postupoval s péčí řádného hospodáře, tedy doložil, že si pořídil vybavení pro svou činnost (typicky solární panely) za podmínek v dané době obvyklých, a že i v jiných ohledech jednorázové i průběžné náklady jeho činnosti byly vynaloženy, resp. jsou vynakládány, za podmínek na trhu obvyklých, doložil způsob a podmínky financování z vnějších zdrojů, osvědčil, že samotný rozsah a další parametry jeho podnikatelského záměru odpovídaly a i nyní odpovídají obvyklým standardům v daném odvětví, osvědčil, že se poctivě pokusil využít všech konvenčních prostředků ochrany proti zátěži představované solárním odvodem a přesto tyto prostředky nejsou s to zachovat jeho životaschopnost. Žalobce je tedy povinen především doložit, že využil instrumentů podle § 156 a § 157 daňového řádu a to plně v jejich šíři a ve vztahu ke všem jím placeným daním či jiným odvodům, na které jsou tyto instrumenty použitelné, a ačkoli mu jejich dobrodiní bylo poskytnuto, ani tak to nestačí k zachování jeho životaschopnosti. Podle závěru NSS teprve po té, že by žalobce takto osvědčil výše uvedený komplex rozhodných a na sebe navazujících skutečností, bylo by to signálem, že objektivní účinky solárního odvodu jsou v jeho případě takové, že nezbývá než, aby ministr financí vydal „rozhodnutí“ podle § 260 odst. 1 písm. a) daňového řádu, o takovém obsahu, který situaci žalobce umožní řešit způsobem, zajišťujícím naději na zachování jeho ekonomické životaschopnosti.

Lze tak uzavřít, že zásahovou žalobou se lze domáhat vydání rozhodnutí ministra financí podle § 260 daňového řádu, prostřednictvím kterého by mohl být solární odvod prominut, jen je-li zřejmé, že jiné dostupné prostředky (zejména posečkání s úhradou jiných daní) nebudou k ochraně před likvidačními účinky odvodu postačovat. Nevyužil-li žalobce konkrétní ochrany, kterou mu § 156 a § 157 daňového řádu umožňuje, a kterou exekutiva zvolila jako účinný prostředek ochrany konkrétního subjektu před likvidačními (rdousivými) účinky solárního odvodu, nemůže se účinně domáhat zásahovou žalobou vydání rozhodnutí ministra podle § 260, prostřednictvím kterého by mu byl tento odvod prominut (NSS Ej 315/2015).

Za tohoto stavu má soud za to, že žalobce, ve smyslu shora citovaného ustanovení § 82 s. ř. s., neprokázal, že byl přímo zkrácen nezákonným zásahem spočívajícím v nevydání rozhodnutí ministra financí podle § 260 daňového řádu, tedy, že byl tento zásah zaměřen přímo proti němu. Žalobce tak není subjekt, jehož subjektivní veřejné právo by bylo postiženo tím, že ministr financí požadované rozhodnutí podle § 260 daňového řádu dosud nevydal.

Pro úplnost soud uvádí, že vnímá poukaz žalobce na jeho žádost na ochranu proti nečinnosti žalovaného, odpověď žalovaného na ni a nesouhlas žalobce s tím, jak bylo žalovaným postupováno. Stejně soud nahlíží na žalobcův nesouhlas s postojem žalovaného, který mu sdělil, že na prominutí daně nebo příslušenství daně není právní nárok. Soud však považuje uvedená žalobcova tvrzení za popis skutkového stavu a okolností, které žalobce vedly k tomu, aby uplatnil zásahovou žalobu, o jejímž meritu soud v projednávané věci také rozhodl. Proto soud popsane skutkové okolnosti, předcházející podání zásahové žaloby, považuje za okrajové a nebude se k nim dále vyjadřovat. Meritum věci totiž spočívá v tom, že měl ministr financí vydat rozhodnutí podle § 260 daňového řádu. O tom soud uvážil, ale návrhu žalobce nevyhověl a nedůvodnou žalobu podle § 87 odst. 3 s. ř. s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl ve věci procesně úspěšný, žalovanému správnímu orgánu, který měl úspěch, však důvodně vynaložené náklady řízení nevznikly.

Závěr soudu v nyní projednávané věci se neodlišuje od stanoviska senátu 11 A zdejšího soudu, který o obdobné žalobě rozhodl rozsudkem ze dne 16. 6. 2015, č. j. 11 A 17/2015-48, jež Nejvyšší správní soud ke kasační stížnosti žalobce shora zmíněným rozsudkem ze dne 27. 8. 2015, č. j. 1 Afs 151/2015-41 potvrdil a kasační stížnost žalobce zamítl.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 10. února 2016

JUDr. Ivanka Havlíková
předsedkyně senátu